

man stadig væk på, at vi kan nå de miljømæssige målsætninger! Det er helt stensikkert, at de miljømæssige målsætninger, som vi tidligere har været enige om, ikke kan nås, hvis man fjerner det økonomiske instrument til at nedbringe forureningen i vores samfund. Jeg synes, man demonstrerer en ligegyldighed over for miljøet og over for det samfund, vi skal aflevere til de kommende generationer.

Der kan somme tider være en konflikt mellem fødevarerproducenternes og forbrugernes interesser; det ser vi ofte. Man skal ikke være i tvivl om, at man altid vil finde Socialdemokratiet på forbrugernes side. Vi støtter forbrugernes krav om kvalitet, ansvarlige produktionsmetoder og en mærkning af fødevarer, som giver forbrugerne et reelt forbrugsvalg.

Det ny folketingsår er startskuddet til forhandlingerne om de danske udspil til EU's regeringskonference næste år. I Socialdemokratiet vil vi arbejde for – og vi håber, at vi kan få en bred opbakning til – et forhandlingsudspil. Øverst på dagsordenen står vist for os alle en udvidelse af EU med de øst- og centraleuropæiske lande, herunder de baltiske lande. Det er meget vigtigt for udviklingen i de lande, og det er af afgørende betydning for sikkerheden, for stabiliteten og i sidste ende også for den økonomiske udvikling i hele Europa. Jeg tror, det er vigtigt, at de lande, der ønsker optagelse, hurtigt opnår fuldt medlemskab.

Derudover er der en række emner, som skal opprioriteres. Jeg skal kun nævne nogle få overskrifter her: Hensynet til beskæftigelsen skal stå stærkere i samarbejdet, miljøhensynet skal have en større vægt på alle politikområder, vi skal have traktatfæstet lønmodtagernes rettigheder, og den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik skal fungere bedre, uden at vi dog opgiver enstemmighed på det område.

Danmarks forsvarspolitik skal fortsat bygge på NATO-samarbejdet. Vi ser samtidig gerne, at Vestunionen udvikler sig til at kunne påtage sig humanitære og fredsbevarende opgaver for FN og OSCE, men vi kan ikke se strukturen på forsvarsområdet i det europæiske område før efter regeringskonferencen.

Men jeg vil dog godt allerede nu lade det stå klart, at Socialdemokratiet ikke ønsker, at Danmark kommer under en Chirac-styret atombombeparaply. Vi synes, det er en skændsel, at den franske præsident ved genoptagelse af atomprøvesprængninger lader hånt om verdenssamfundet, om sine samarbejdspartnere i

EU, om miljøet, om respekten for de internationale aftaler om ikke-spredning og om mulighederne for at lave et totalstop for atomprøvesprængninger. Chirac optræder som en koloniherre i Stillehavsområdet. Vi skal ikke under nogen omstændigheder slække på kritikken af Chirac. Jeg synes, Chiracs adfærd er en belastning for det europæiske samarbejde.

Danmark har altid levet op til sine forpligtelser som medlem af FN, der jo i år fejrer 50-året for sin oprettelse. Senest har danske soldater og de humanitære organisationer ydet en uvurderlig indsats i det tidligere Jugoslavien – desværre ikke uden tragiske følger.

FN kritiseres ofte for sin indsats, og der er nok heller ikke tvivl om, at organisationen kan og bør moderniseres og trimmes. Men jeg synes ikke, vi, når der rejses kritik af FN, skal lukke øjnene for, at hovedproblemet ikke er FN's organisation som sådan; hovedproblemet er, at det store flertal af lande med USA i spidsen ikke lever op til de forpligtelser, der følger med medlemskabet. Derfor bør vi fra dansk side presse på, for at FN får sikret sine økonomiske muligheder for at løse de enorme humanitære, sociale og fredsbevarende opgaver, som desværre hele tiden trænger sig på.

Og lad mig så til slut sige: Socialdemokratiet ønsker at gå i åbne forhandlinger med begge sider i Folketingssalen. Det gør vi, når det drejer sig om forhandlingsudspillet til regeringskonferencen, og det gør vi også, når det gælder finansloven for 1996 med de mange initiativer, der følger af det. Vi synes ikke, nogen skal have monopol på at være med til at skabe fornuftige løsninger på problemerne. Derfor er vi indstillet på at lytte til alle, der konstruktivt vil være med, og som har konstruktive bud på både forhandlingsudspillet og finansloven for 1996.

Apropos finansloven har det også været interessant at følge debatten om, hvorvidt Venstre og De Konservative nu ville stemme for eller imod finansloven. Jeg skal såmænd ikke gå nærmere ind i, om man nu vil det ene eller det andet, men jeg vil bare erindre – og det skal opfattes generøst – de to partier om de erfaringer, Socialdemokratiet har gjort i det spørgsmål i 1980'erne.

Normalt ville vi jo heller ikke kommentere interne forhold i andre partier, men jeg vil også sige, at det jo har været svært her på det seneste at overse forholdene i Fremskridtspartiet, et parti, som man vel, hvis man skal udtrykke det meget høfligt, kan sige har et foreningsliv af en helt særegen karakter.